

אליתמות

בחטות החוק

לא היה לבדו. הוא בא לשם לסעוד ב- חברת אמנון מגוריכהן, לשעבר עבריינית מועד, שמוה שלוש שנים עובד בחברת טלוויזיה ללא הסתבכויות עם החוק. ליד אחד השולחנות הסבו שישה גברים לבושי אורחית, כשהם נועצים את שינייהם הם בפיתות ממולאות הבשר. אמנון ר' יעקב ישבו ליד שולחן סמוך, הומיגנו סטייקים בצלחות. לפתע זיהה אחד מחבורת הגברים את אמנון, הודיע לו: "אתה מבוקש! בוא איתנו למשטרה!"

אמנון זיהה אותם כבלשים. הוא לא הבין מדוע, אם הוא באמת מבוקש, לא באו לחפשו בכתובתו, המצויה בידי השוטרים. הוא רק ביקש שיניחו לו לסיים את הארוחה שהזמין. "תיקח את הסטייק איתך כפיתה", אמר לו אחד הבלשים. אמנון סרב, עמד על זכותו לסיים את ארוחתו, ביקש מהבלשים להתמתן. שלושה מהבלשים התנפלו עליו, החלו להכותו מכות רצח, שמו אזיקים על ידיו וגררוהו למכונית. מוכה וזב דם, הספיק אמנון לצעוק עוד לעבר יעקב מלחי, שלא התערב בקטטה: "תצלצל לאשתי, שתביא עורך-דין!"

שמע הוראותיו של אמנון, התנפלו שלושה שוטרים גם על יעקב מלחי, שי לפני זמן קצר בלבד סיים את שירותו הצבאי. הוא הוכה בראשו, נכבל באזיקים ונזרק אף הוא למכונית הבלשים, כשהוא

פור. הד"ר מושקט הוציא מיד צוואריש פור, בו קבע כי מלחי טובל מזעזוע מוח. הצעיר שכב חמישה ימים בבית-החולים הדסה בחדר חשוך. לפני שהיה יכול לשוב ולעמוד על רגליו, פרקליטה, עורך-דין משה רום, הגיש תלונה חריפה, עומד לת' בוע את תוקפיו של מלחי למשפט.

"המשטרה

רוצה לחנך!"

מ וני יקים (26), לשעבר סטודנט למשפטים, מנהל תיאטרון המרחף, מספר:

"זה היה לפני הודש וחצי. באחד מימי השישי הומיגה אחת השכנות שוטר בטענה שיש רעש בתיאטרון. מישהו שפך מים על השוטר והוא עלה לבית לברר מי היה זה. בינתיים הגיעה למקום ניידת עם שוטר רים. אחד מהם היה סמל בשם חנות. השוטרים עמדו והמתינו לשוטר שעלה. "אותה שעה החלו אנשים יוצאים מאולם התיאטרון. מהצד השני החלו להכנס אנשים אחרים להצגת חנות. ביקשתי מה שוטרים לא לעמוד בפתח כדי לא להפריע לתנועה. בינתיים ירדו שכנים נוספים והקימו שערווריה. השוטרים החלו לאבד את עשתונותיהם.

"הסמל חוות צעק שהוא סוגר את ה'מרתף. התרחתי ואמרת לי: "אם בית"

מתעניין מדוע הוא מכה אותי. חנות הכניס לו שני פליקים וזרק גם אותו ליניידת. לקחו אותנו לתחנת משטרה. למ' קום הגיעו שני חיילים שהיו במרתף וביקשו להתלונן כי היכו גם אותם. אבל היו מנאי סרב לקבל את תלונתם נגד השוטר רים. ביקשתי להצטרף לתלונתם, אבל נאמר לי לבוא ביום ראשון. הודעתי ש'אתלונן בפני מפקד המחוז.

"ליד היומנאי יש סמל עם חולצה בחוץ בשם פרנקו. רשמתי את מספרו של היומנאי וביקשתי לרשום גם את מספרו של פרנקו, אך זה כיסה בידו את המספר. כשי' ביקשתי ממנו להסיר את ידו מעל המספר, לקח מכשיר להידוק ניירות והשליך עלי. הוא שאל אם אני רוצה לרשום גם את מספר נעליו והתחנתי ש'לו. אחרי רגע קפץ עלי והחל מנחית עלי אגרופים. "שוטר אחר אמר לו בשקט: אתה לא מוכרח להכות אותו לעיני כולם! הם זרקו אותי לאחד החדרים. נעמדתי כשי' ידי צמודות לגוסי ופני אל הקיר, כדי שלא תהיה להם עילה לטעון שאני רצייתי לתקוף אותם. הנחתי שיש לו מספיק כבוד עצמי כדי לא להכות אדם העומד כשגבו מופנה אליו.

"אחרי כמה שניות נכנס לחדר סמל, ששיכך את זעמו של פרנקו. לפני שעזב את החדר לא שכח פרנקו לציין שהוא ילמד אותי לקח לכל חיי, שזה יהיה לילה שלא אשכח אותו.

"אחרי כרבע שעה נכנס הקצין התורן לחדר המעצר בו כלאו אותנו. הוא אמר לי בין השאר: "אינך נראה כפושע. אבל כדי לחנך אזרחים מותר למשטרה להשתמש בכוח!"

"כעבור שעה שחררו אותי. בעקבות מקרה זה הקמתי את הועד הציבורי להגנת האזרח הישראלי מפני מכות המשטרה. עד כה פנו אלי שישה אנשים עם סיפורי הכאות מצד המשטרה."

מכות

לעורך-דין

ב שעה אחת אחרי חצות עדיין המתה סטייקית אצל רונון של אלי רונון, בכיכר מלכי ישראל, מסועדים. לפי תע עצרה ניידת במקום. שוטר ירד מי' מנה. החל לרשום דו"חות לשתי מכוניות שחננו בחניה כפולה בחוזה הסטייקיה. אחרי שסיים את הרישום ניגש השוטר לבועז בן-ציון עוזרו של האמרגן יעקב אגמון בתיאטרון בימות, שישב ליד אחד משולחנות המזללה, דרש ממנו לסלק את אחת המכוניות לה נרשם דו"ח חניה.

בועז השיב כי המכונית אינה שלו, התבקש להציג תעודת-זהות. כאשר ביקש רשות לעלות למשרדי תיאטרון בימות, השוכנים מעל לסטייקיה, כדי להביא את תעודת-הזהות שלו משם, דרש ממנו השוטר לעלות לניידת. "מה עשיתי?" נדהם בועז. בתגובה הנחית עליו השוטר, לעיני הסור עדים במסעדה, סטירת-לחי מצלצלת. בתחנת המשטרה סיפר סמל המשטרה לקצין כי בועז בן-ציון, הצנום וגמוך-הקומה, הוא שתקף אותי. אותה שעה הגיע לסטייקית רונון עורך-דין דני בראל, ידידו של בועז. כשי' שמע שבועז נעצר, מיהר למשטרה כדי

קורמן יעקב מדחי עם זעזוע מוח למעצר

המשפט לא סגר את התיאטרון, אתה בטח לא תסגור אותו! הסמל חוות והשוטרים שאיתו החלו לחבוט באנשים שרצו להיכנס לאולם ולבעוט בהם. לא הבנתי למה הוא מגרש מהמקום אנשים שקנו כרטיסי-כניסה. אמרתי לאנשים: "אל תלכו מכאן!" אז התנפל עלי חנות והחל מכה אותי לעיני כולם. הוא הפיל אותי לריצפה ו'אחר-כך דחף אותי לניידת. אחד המבקרים, חייל שלא היה במדים, פנה לחוות וביקש את פרטיו, תוך שהוא

שותת דם, שניגור על המדרכה. בתחנת המשטרה נפשה הצפונית, לשם הובאו השניים, המשיכו הבלשים להכות את שניהם. מלחי הצעיר היה מעולף ו' המום. הוא התחיל להקיא, טען שהוא סובל מכאבי תוסת בראשו, ביקש עזרה רפואית. השוטרים לא שהו לבקשתו, השליכוהו לתא-המעצר.

למחרת בבוקר הוא הובא לפני שופט ושוחרר. דרכו הראשונה היתה לרופא, המנתח ד"ר תיאודור מושקט ברחוב בל-

יצחק ברוך
משרד לבטוח כללי
טל: 551100

קורמן יצחק ברוך מכות בעירייה

לנסות לשחררו. מספר בריאל: "נסענו מיד לתחנת ה' משטרה. בחדר קבלת התלונות בא בועז לקראתי וסיפר לי מה קרה. אותה שעה נכנסה לחדר קבוצה של צעירים. סמל אחד, שמעון שניאורסון, קם והחל צועק לעברם לשבת. התחלתי גם אני לנוע לעבר הספסלים כדי להתישב, ותוך כדי כך הגיע שניאורי סון והחל דוחף אותי. שאלתי אותו אם העובדה שאני עומד מפריעה לו. בתגובה, מבלי לדבר מילה, הוא החל להכות אותי. "אחרי שברגעתי הלכתי להתלונן על שהוכיחתי בתחנת המשטרה עליידי סמל משטרה. רב-סמל שמואל ינקוביץ סרב לקבל את התלונה. הוא היפנה אותי ל' מפקח משנה אברהם גרינבאום. גם הוא סרב לקבל את התלונה. בטענה שאיני יכול להתלונן כאשר מגישים תלונה נגדי. "הגשתי תלונה ללשכת עורכי-הדין. אני ממתין עדיין לתוצאות חקירתם ותוצאות החקירה המשטרית."

אויבת הציבור

— המשטרה

הו אוסף מקרי של ארבעה סיפורי רים. כמיהם מתרחשים רבים יום יום. הסיפורים מדברים בעד עצמם. משמעותם מחרידה ומזעזעת. היא מצביעה על כך שסכנה של אלימות מאיימת על אזרחי תל-אביב.

לא אלימות מצד פרחחים, סוטים או אנשי הפשע המאורגן, אלא אלימות מצד אנשי החוק. שוטרי משטרת תל-אביב, כמו פקחי העירייה, הפכו לסכנה לאזרחי העיר. המדובר אינו בעבריינים או פושעים, לגביהם מפעילים נציגי החוק אלימות זה זמן רב. תופעה זו, האופיינית למחלקות החקירות של המשטרה כמו לשירות בתי הסוהר, זכתה ללגטימיזציה של הציבור ו' השלטונות, אחרי שעשרות תלונות נזררו אות בנושא זה לא הצליחו לעורר את דעת-הקהל לתביעת שינוי. עכשיו לא מכים רק פושעים, אזרחים הגונים ורגילים, הנקלעים בצורה זו או אחרת, לגמרי במקרה, לעימות עם לובשי מדי משטרת-ישראל, צפויים להתנפלות אלימה מצד שומרי החוק, המכלים באור רחים את תיסכוליהם. אזרח אחד יכול לבדות האשמת-שואא מליבו. אבל כשהסיפורים מצטרפים זה לזה, הם מצביעים על תופעה מסוכנת, שיש לעקרה מיד מהשורש. כדאי שמפקדי המשטרה יטפלו בכך מיד, לפני שיהיה צורך להכריז על חמטרה כאויבת הציבור מספר 1.